

потъ, като всяка пиявица. Тоя кадия изпроводи едно запитие, за да ме закара въ правосъдното сждилице. Това ми обърна сърцето наопаки. „Хайде ти върви напредъ въ мехкемето, а азъ ще дойда следъ нѣколко минути“, казахъ азъ на заптието, защото ме беше срамъ да вървя изъ пѣтя съ конашки хора. „Кадията ми рече да вървя заедно съ тебе, защото се бои да не побегнешъ“, каза заптието. Тръгнахме. Когато вървехме изъ пѣтя и когато видяхъ, че хората гледатъ и сочатъ съ прѣстъ къмъ мене, то на сърцето ми падна голѣмъ ядъ и азъ казахъ на заптието: Моля ти се, аго, да ме оставишъ! . . . Върви ти предъ мене, или подиръ мене, че ме е срамъ отъ хората“. Но турчина, като всѣки турчинъ поиска съвсемъ да ме посрами предъ света: Той се приближи до мене, хвана ме за рамото и поведе ме на сила. Това турско варварство ме накара да забравя себе си и да направя началото. Азъ хванахъ царския чиновникъ презъ кръста, хвърлихъ го въ калъта и изгазихъ го съ коленете си. Когато наситихъ яростъта си, то отидохъ при чорбаджиитѣ и обадихъ имъ какво се е случило. Всѣки вече знае, че българскитѣ чорбаджии сж полутурци; а ако е така, то не би трѣбвало да „хвъргаме бисера си предъ свинете“, но азъ бѣхъ още младъ и неопитенъ. Нашитѣ честити чорбаджии, на мѣсто да ме попитатъ, защо сж ме карали на сила и защо съмъ изгазилъ заптието—захванаха да викатъ, да ме обвиняватъ и да ме попържатъ. „Не знаешъ ли ти, че ние не смѣемъ да се противимъ на турцитѣ? Каквото си търсилъ, това ще и да намеришъ! Добре би било, ако кадия намисли да метне нѣкое вжже на врата ти“.

Чапкѣнитѣ умиратъ отъ чапкѣнска смъртъ. — „Да сте проклети“ си помислихъ азъ, но не проговорихъ ни бяло, ни черно. Такава бѣше помощъта, съ която ме наградиха нашитѣ българи, които бѣха избрани отъ народа да защищаватъ интереситѣ на християнскитѣ народности. Въ това време дойдоха нѣколко души сеймене и закараха ме при ка-